

عنوان مقاله:

آثار حقوقی ناشی از تعیین مناطق چهارگانه محیط زیست بر مالکیت و حقوق مالکانه اراضی خصوصی و دولت

محل انتشار:

مجله تحقیقات حمایت و حفاظت جنگلها و مراتع ایران، دوره 19، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

Masood Mansoor - دانشجوی دکتری حقوق محیط زیست، دانشکده منابع طبیعی و محیط زیست، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات

Iraj Hosseini Sadrabadi - استادیار، دانشگاه علوم قضایی و خدمات اداری، تهران

D. Karimi - استادیار، دانشکده منابع طبیعی و محیط زیست، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

با تصویب قانون شکار و صید، نهادی دولتی به نام سازمان شکاربانی و نظارت بر صید در سال ۱۳۴۶ ایجاد شد. قوانین مربوط به تشکیل این سازمان به عنوان یک دستگاه مستقل دولتی و زیر نظر شورایی شکاربانی و نظارت بر صید، امکان اختصاص بخش هایی از کشور به پارک های ملی و منطقه های حفاظت شده را فراهم نمود. بدین ترتیب اولین سنگ بنای مناطق حفاظت شده در ایران در سال ۱۳۴۶ نهاده شد. پیشنهاد تاسیس ۲ پارک ملی و ۱۵ منطقه حفاظت شده به عنوان نخستین گروه حفاظت شده ایران به تصویب شورای عالی رسید. به لحاظ تنوع محیط زیستی ایران و وجود مناطق آب و هوایی مختلف، دولت با همکاری سازمان محیط زیست طبق معیارهای جهانی، این طبقه-بندی چهارگانه ای را طی لایحه ای در سال ۵۳ تهیه و به مجلس ارائه نمودند که با عناوین پارک های ملی، آثار طبیعی ملی، منطقه حفاظت شده و پناهگاه حیات وحش مورد تصویب قرار گرفت. در هر یک از این مناطق چهارگانه انواع اراضی به لحاظ نوع و کاربری می تواند وجود داشته باشد، به طوری که تعیین و استقرار نظام حقوقی ویژه مناطق چهارگانه، به نوعی بر بهره برداری و کاربری در عرصه های محاط شده تاثیرگذار بوده و نظام حقوقی حاکم بر حقوق مالکانه اراضی واقع در آن محدوده را متاثر ساخته و دعای حقوقی متعددی را در پی داشته و دارد. تحلیل قوانین و مقررات، تطبیق قوانین سابق و لاحق، تعارضات و اختلافات احتمالی بین قوانین مذکور و ارائه راهکارهای حقوقی موضوعی است که می تواند راهگشای برخی از تعارضات و اختلافات حقوقی قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

مناطق چهارگانه، پارک ملی، آثار طبیعی ملی، پناهگاه حیات وحش، منطقه حفاظت شده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2076860>

